

Forslag

til

Lov om udskydelse af revision af lov om forsorgslovens § 257 vedrørende talelidende.

Fremsat den 17. februar 1959 af *socialministeren*.

Den i § 2 i lov nr. 197 af 11. juni 1954 om forsorgslovens § 257 vedrørende tale-

lidende omhandlede lovrevision udskydes til folketingsåret 1960-61.

Bemærkninger til lovforslaget.

Ved lov nr. 197 af 11. juni 1954 blev der gennem en ændret affattelse af forsorgslovens § 257 indført en nyordning af forsorgen for talelidende. De væsentligste ændringer består i, at kommunerne blev fritaget for og staten overtog udgifterne ved den ambulante behandling af talelidende uden for statens institutter for talelidende, såfremt behandlingen sker efter henvisning fra et taleinstitut. Staten afholder udgifterne ved denne behandling uanset patienternes økonomiske forhold. Endvidere blev det i loven fastsat, at der for sværere tilfælde af ordblindhed og læsesvaghed gælder samme regler som for tilfælde af talelidelse. Endelig blev socialministeren bemyndiget til at fastsætte nye regler for indberetning af tilfælde af talelidelse samt sværere tilfælde af ordblindhed og læsesvaghed.

I forbindelse med lovforslagets behandling i 1954 blev det af folketingets udvalg fremhævet, at alt, hvad der kan overføres af undervisning til den almindelige folkeskole, bør overføres, og at denne lov kun skal betragtes som dækning for de svære tilfælde og for de steder, hvor det er umuligt for folkeskolen at skaffe kvalificeret undervisning. Man var i denne forbindelse specielt opmærksom på, at de ordblindes problem ikke syntes at være endeligt klaret ved det foreliggende lovforslag, idet bestemmelsen i folkeskoleloven om særundervisning i folkeskolen først skulle træde i kraft i 1958. Under disse omstændigheder ændredes lovforslaget ved indføjelser af bestemmelsen i § 2 om revision af loven i indeværende folketingsår, idet det forud-

sattes, at det til den tid ville have vist sig, om folkeskolen har løst problemerne på tilfredsstillende måde.

Ved afgørelsen af spørgsmålet om, hvorvidt der i det enkelte tilfælde bør ske henvisning til ambulante behandling uden for statens institutter for talelidende af talelidende og ordblinde og læsesvage, har det herefter for særfor sorgen været afgørende, om der er tale om sådanne svære og sværere tilfælde, der ikke har kunnet behandles inden for folkeskolens særundervisning.

Man har dog fra taleforsorgens side ikke ment uden videre at kunne afvise at tage sig af behandlingen af alle sådanne tilfælde af talelidelse og ordblindhed og læsesvaghed, som strengt taget burde være behandlet i folkeskolen, men som vedkommende skolevæsen dog ikke har kunnet tage sig af, idet man har ment, at det ikke burde komme børnene til skade, at særundervisningen indenfor folkeskolen ikke overalt har været fuldt udbygget.

Efter ændringen af lov om folkeskolen ved lov nr. 163 af 7. juni 1958 er bestemmelsen om indretning af særundervisning i folkeskolen bibeholdt, dog i noget ændret affattelse og uden den tidligere begrænsning til tilfælde, hvor forholdene tillader det. Denne bestemmelse har dog endnu ikke kunnet gennemføres i fuldt omfang. Nye ændrede regler om gennemførelse af særundervisning i folkeskolen vil først kunne tilrettelægges, når det af undervisningsministeriet under 25. august 1955

nedsatte udvalg vedrørende særundervisning har afsluttet sit arbejde.

Da det således ikke på indeværende tidspunkt vil være muligt med sikkerhed at udtale sig om, i hvilket omfang og på hvilken måde særundervisning vil blive tilrettelagt i folkeskolen i fremtiden, og da der ikke for tiden er tilstrækkeligt

grundlag for en vurdering af det omfang, hvori særfor sorgen bør tage sig af behandlingen af talelidende og ordblinde og læsesvage børn i den skolepligtige alder, foreslås det, at den i § 2 i lov nr. 197 af 11. juni 1954 om forsorgslovens § 257 vedrørende talelidende omhandlede lovrevision udskydes til folketingsåret 1960-61.
